

USŁUGI ZAUFANIA ORAZ IDENTYFIKACJA ELEKTRONICZNA

Komentarz

redakcja naukowa

Agnieszka Skóra, Błażej Kwiatek

Marcin Adamczyk, Paulina Bieś-Srokosz, Wojciech Cieślak

Magdalena Ciorgoń-Urbańska, Maciej Górtowski

Mirosław Karpiuk, Błażej Kwiatek, Grzegorz Makarow

Remigiusz Mazur, Agnieszka Skóra, Arkadiusz Talik

Karol Wach, Dawid Ziółkowski

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

USŁUGI ZAUFANIA ORAZ IDENTYFIKACJA ELEKTRONICZNA

Komentarz

redakcja naukowa
Agnieszka Skóra, Błażej Kwiatek

Marcin Adamczyk, Paulina Bieś-Srokosz, Wojciech Cieślak
Magdalena Ciorgoń-Urbańska, Maciej Górtowski
Miroslaw Karpiuk, Błażej Kwiatek, Grzegorz Makarow
Remigiusz Mazur, Agnieszka Skóra, Arkadiusz Talik
Karol Wach, Dawid Ziółkowski

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 6 stycznia 2024 r.

Recenzent

Dr hab. Grzegorz Sibiga, prof. INP PAN

Wydawca

Małgorzata Stańczak

Redaktor prowadzący

Joanna Tchorek

Opracowanie redakcyjne

Agnieszka Witczak

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

Komentarze do poszczególnych artykułów napisali:

Marcin Adamczyk – art. 10–12, 31–33, 36–39b

Marcin Adamczyk, Agnieszka Skóra – art. 2, 3, 7, 9

Paulina Bieś-Srokosz, Remigiusz Mazur, Arkadiusz Talik – art. 46–49

Wojciech Cieślak, Maciej Górtowski – art. 40–45

Magdalena Giorgoń-Urbańska – art. 27–30, 39g, 39h, 131–133, 135–137, 139

Mirosław Karpiuk – art. 35

Błażej Kwiatek – art. 21c–21h, 21t–26, 39d, 39e

Grzegorz Makarow – art. 21m–21s, 39c, 39l, 134, 138, 140

Agnieszka Skóra – art. 1, 4–6, 8, 21a, 21b, 21i–21l, 34

Karol Wach – art. 13–21, 26a–26c, 39f, 141, 142

Dawid Ziółkowski – art. 39i–39k

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2024

ISBN 978-83-8358-310-5

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. +48 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

WSTĘP

Współczesne rozwiązania technologiczne są coraz powszechniej wykorzystywane w codziennym funkcjonowaniu przez jednostki, a także inne podmioty, w tym organy władzy publicznej. Warto wskazać w szczególności na podpis elektroniczny, pieczęć elektroniczną, elektroniczny znacznik czasu, rejestrowane doręczenia elektroniczne czy identyfikację elektroniczną. Wykorzystanie tych narzędzi w obiegu prawnym jest teraz przedmiotem szczegółowych uregulowań na szczeblu Unii Europejskiej oraz w prawodawstwie krajowym.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z 23.07.2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.Urz. UE L 257, s. 73; rozporządzenie eIDAS) weszło w życie 17.09.2014 r., a stosuje się je od 1.07.2016 r. Wprowadziło ono nowy porządek prawny w obszarze identyfikacji elektronicznej oraz usług zaufania, obejmujących m.in.: podpis elektroniczny, pieczęć elektroniczną, elektroniczny znacznik czasu i usługę rejestrowanego doręczenia elektronicznego. Akt ten (wraz z systemem aktów wykonawczych) obowiązuje na terenie Unii Europejskiej w sposób bezpośredni (tzw. bezpośrednia skuteczność), nie wymagał więc implementacji do prawa krajowego poszczególnych państw członkowskich. W kilku regulowanych przez niego obszarach pozostawiono jednak ustawodawcy krajowemu swobodę normatywną, m.in. w zakresie: określenia porządku instytucjonalnego przewidzianego rozporzą-

dzeniem eIDAS, wymogu ustanowienia nadzoru nad usługami zaufania, ustalenia zasady odpowiedzialności cywilnoprawnej dostawców usług zaufania. Jednocześnie uregulowania wprowadzone w tym rozporządzeniu unijnym spowodowały konieczność dostosowania prawa krajowego do nowych rozwiązań normatywnych i nowej terminologii. Po szczególności ustawodawcy krajowi zostali zatem zobowiązani do ustanowienia norm prawnych regulujących zagadnienia wskazane przez rozporządzenie eIDAS (które pozostawiono w kompetencji państw członkowskich) oraz do dokonania koniecznych zmian w aktach rangi ustawowej (i równoważnych) dla prawidłowego realizowania przepisów tego rozporządzenia unijnego. Dlatego w Polsce uchwalona została ustawa z 5.09.2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz.U. z 2021 r. poz. 1797 ze zm.), która obowiązuje od 7.10.2016 r.

Polska ustawa o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej reguluje dwa istotne obszary: identyfikację elektroniczną oraz usługi zaufania. W szczególności określa: krajową infrastrukturę zaufania, działalność dostawców usług zaufania (w tym zawieszanie certyfikatów podpisów elektronicznych i pieczęci elektronicznych), tryb notyfikacji krajowego systemu identyfikacji elektronicznej, nadzór nad dostawcami usług zaufania, krajowy schemat identyfikacji elektronicznej, nadzór nad krajowym schematem identyfikacji elektronicznej, a także zawiera przepisy karne. Ustawodawca w uzasadnieniu projektu omawianej ustawy podkreślił, że jej głównym celem jest stworzenie warunków do realizacji rozporządzenia eIDAS. Chodzi o dostosowanie krajowego porządku prawnego do rozwiązań zawartych w tym akcie prawa unijnego oraz wyeliminowanie wszelkich przepisów z nim niezgodnych. Ponadto ma ona regulować te obszary prawa, które są niezbędne do umożliwienia stosowania rozporządzenia eIDAS na gruncie prawa polskiego, oraz dostosować krajowy porządek prawny w zakresie nowych instytucji prawnych i nowej terminologii¹.

¹ Rządowy projekt ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej, druk sejmowy nr 713, VII kadencja Sejmu RP, s. 79.

Prezentowany komentarz do ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej, przygotowany przez Autorów, pod naszą redakcją, stanowi pierwszą kompleksową analizę przepisów tego aktu prawnego wraz z opisem ich funkcjonowania. Ponadto w opracowaniu zawarte zostały praktyczne wyjaśnienia dotyczące ich stosowania. Jednocześnie – ze względu na chęć przybliżenia Czytelnikom tej problematyki – Autorzy nawiązują również do polskich przepisów prawa administracyjnego, cywilnego oraz karnego. Poglądy i wnioski zaprezentowane przez Autorów są wynikiem ich wieloletniego doświadczenia naukowego oraz zawodowego związanego ze stosowaniem prawa w ramach pracy w administracji publicznej lub w sektorze prywatnym. Komentując przepisy, Autorzy wyrażają własne stanowisko.

Komentarz jest przeznaczony dla sędziów, adwokatów, radców prawnych, doradców podatkowych, rzeczników patentowych oraz pracowników organów władzy publicznej, a także pracowników naukowych oraz studentów. Mamy nadzieję, że zawarte w nim rozważania prawne okażą się pomocne w rozwiązywaniu konkretnych zagadnień.

Stan prawny: 6.01.2024 r.

Gdańsk–Warszawa, styczeń 2024 r.

dr hab. Agnieszka Skóra, prof. UWM
dr Błażej Kwiatek

USTAWA

z dnia 5 września 2016 r.

o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej¹

(tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 1797; zm.: Dz.U. z 2023 r. poz. 1234)

¹ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającego dyrektywę 1999/93/WE (Dz.Urz. UE L 257 z 28.08.2014, s. 73).

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Art. 1. [Zakres stosowania ustawy; pojęcia usługi zaufania i identyfikacji elektronicznej]

1. Ustawa określa:

- 1) krajową infrastrukturę zaufania;
- 2) działalność dostawców usług zaufania, w tym zawieszanie certyfikatów podpisów elektronicznych i pieczęci elektronicznych;
- 3) tryb notyfikacji krajowego systemu identyfikacji elektronicznej;
- 4) nadzór nad dostawcami usług zaufania;
- 5) krajowy schemat identyfikacji elektronicznej;
- 6) nadzór nad krajowym schematem identyfikacji elektronicznej;
- 7) zasady określania i wykorzystywania standardu usługi rejestrowanego doręczenia elektronicznego.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do identyfikacji elektronicznej lub świadczenia usług zaufania wykorzystywanych wyłącznie w zamkniętych systemach wynikających z przepisów prawa, porozumień lub umów zawartych przez określoną grupę uczestników.

1. Ustawa o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej została uchwalona przez polskiego ustawodawcę w związku z wejściem w życie rozporządzenia eIDAS, które wprowadziło we wszystkich krajach Unii Europejskiej nowy porządek prawny w obszarze usług zaufania oraz identyfikacji elektronicznej. Akt ten obowiązuje na terenie UE w sposób bezpośredni. Moc prawna rozporządzenia eIDAS nie jest więc uzależniona od obligatoryjnego aktu implementacji jego przepisów do prawa krajowego², wyklucza także możliwość jego zmiany bądź modyfikacji przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie mają jednak prawo „doprecyzowania” tych obszarów regulacji, które prawodawca unijny pozostawił niedookreślone lub wprost odesłał do prawa krajowego – pod warunkiem, że sposób tego doprecyzowania nie będzie stał na przeszkodzie osiągnięciu celów rozporządzenia³.

Podstawowa idea rozporządzenia eIDAS wyraża się przede wszystkim – zgodnie z jego motywem 2 – w zwiększeniu zaufania do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym poprzez zapewnienie wspólnej podstawy bezpiecznych interakcji elektronicznych między obywatelami, przedsiębiorstwami i organami publicznymi, co ma podnieść efektywność publicznych i prywatnych usług online, e-biznesu i e-handlu w UE. Pojęcie transakcji należy przy tym rozumieć szerzej niż transakcje handlowe, a mianowicie w sposób zbliżony do słowa „proces” w jego potocznym rozumieniu⁴ (tj. jako „przebieg następujących po sobie i powiązanych przyczynowo określonych zmian”)⁵. Celem ustawodawcy unijnego była przede wszystkim unifikacja rozwiązań prawnych we wszystkich

² Por. D. Drypa, *Opinia do ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej*, druk sejmowy nr 268, VIII kadencja Sejmu RP, s. 1 i n.

³ A. Romaszewski, W. Trąbka, M. Kielar, K. Gajda, *Wprowadzenie usług zaufania zgodnych z rozporządzeniem UE eIDAS w aspekcie systemów informacyjnych opieki zdrowotnej*, cz. 1, „Zeszyt Naukowy Wyższej Szkoły Zarządzania i Bankowości w Krakowie” 2016/42, s. 25.

⁴ Ł. Goździaszek, *Identyfikacja elektroniczna i usługi zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym Unii Europejskiej. Komentarz*, Legalis 2019, komentarz do art. 1 rozporządzenia eIDAS.

⁵ Internetowy Słownik języka polskiego PWN, hasło „proces”, <https://sjp.pwn.pl/szukaj/proces.html> (dostęp: 6.01.2024 r.).

państwach UE w zakresie wskazanych w tym rozporządzeniu usług zaufania i identyfikacji elektronicznej oraz podniesienie poziomu ich bezpieczeństwa, a także zapewnienie w ten sposób integracji i transgranicznego charakteru⁶. Rozporządzenie eIDAS uporządkowało katalog usług zaufania. W Polsce akt ten doprowadził do poszerzenia dostępnych usług zaufania, gdyż przed jego wejściem w życie regulowane w sposób pełny były jedynie podpis elektroniczny oraz znakowanie czasem. Natomiast w niektórych innych państwach (np. w Czechach) przed wejściem w życie rozporządzenia eIDAS funkcjonujący w obrocie krajowym katalog usług zaufania był szerszy⁷.

Wspomniany akt unijny wprowadził także we wszystkich państwach członkowskich UE jednolitą terminologię stosowaną w zakresie usług zaufania i identyfikacji elektronicznej. Nałożył również na te państwa obowiązek ustanowienia nadzoru nad dostawcami usług zaufania oraz określił tryb notyfikowania systemów identyfikacji elektronicznej. W rozporządzeniu eIDAS przewidziano bowiem tzw. zasadę wzajemnego uznawania środków identyfikacji elektronicznej (art. 6 rozporządzenia eIDAS) oraz procedurę notyfikowania tych systemów w Komisji UE (art. 7–9 rozporządzenia eIDAS). Warto jednak zwrócić uwagę, że na gruncie prawa polskiego nie wszystkie systemy identyfikacji elektronicznej powinny być obowiązkowo notyfikowane – ustawa o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej nie przewiduje takiej powinności.

2. Rozporządzenie eIDAS weszło w życie 17.09.2014 r. Przepis art. 52 ust. 2 tego aktu unijnego określił, że stosuje się je od 1.07.2016 r., z wyjątkiem przepisów *expressis verbis* w nim wymienionych. Zarazem 1.07.2016 r. utraciła moc dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady

⁶ Na ten aspekt zwracają uwagę m.in.: P.P. Polański, *Towards the single digital market for e-identification and trust services*, „Computer Law & Security Review” 2015/31, s. 774–775; J. Dumortier, N. Vandezande, *Trust in the proposed EU regulation on trust services?*, „Computer Law & Security Review” 2012/28, s. 568.

⁷ Szerzej na temat celów rozporządzenia eIDAS w relacji do prawa państw członkowskich zob. P.P. Polański, *Towards...*, s. 773.

1999/93/WE z 13.12.1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych (Dz.Urz. WE L 13, s. 12), od tego dnia obowiązuje większość przepisów dotyczących usług zaufania uregulowanych w rozporządzeniu eIDAS. Polska ustawa z 18.09.2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz.U. z 2013 r. poz. 262 ze zm.) przestała obowiązywać 6.10.2016 r. Straciły także moc przepisy dotyczące transakcji elektronicznych, które obowiązywały przed 1.07.2016 r. na terenie Polski i nie były zgodne z rozwiązaniami prawnymi rozporządzenia eIDAS. Ustawa o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej weszła w życie 7.10.2016 r., z wyjątkami w niej wskazanymi (zob. szerzej komentarz do art. 142 u.u.z.i.). Od 29.09.2018 r. istnieje obowiązek wzajemnego uznawania przez państwa członkowskie notyfikowanych systemów identyfikacji elektronicznej.

3. Inne państwa członkowskie Unii Europejskiej także uchwałyły akty normatywne dostosowujące ich porządek prawny do rozwiązań przewidzianych w rozporządzeniu eIDAS, jak np.: Republika Czeska – *Zákon o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce* (Zákon č. 297/2016 Sb.)⁸, Republika Słowacka – *Zákon z 20. septembra 2016 o dôveryhodných službách pre elektronické transakcie na vnútornom trhu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o dôveryhodných službách – 272/2016)*⁹, Republika Litwy – *Elektroninės atpažinties ir elektroninių operacijų patikimumo užtikrinimo paslaugų Įstatymas* (Nr XIII-1120)¹⁰, Republika Estonii – *E-identimise ja e-tehingute usaldusteenuste seadus* (RT I, 25.10.2016, 1)¹¹, Republika Austrii – *Bundesgesetz über elektronische Signaturen und Vertrauensdienste für elektronische Transaktionen (Signatur- und Vertrauensdienstegesetz – SVG, BGBl. I Nr 50/2016)*¹², Bułgaria – *Закон за електронния документ*

⁸ Zob.: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2016-297/zneni-20230401> (dostęp: 6.01.2024 r.).

⁹ Zob.: <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2016/272/> (dostęp: 6.01.2024 r.).

¹⁰ Zob.: <https://e-seimas.lrs.lt/portal/legalAct/lt/TAD/994308704dfa11e88525a4bc7611b788> (dostęp: 6.01.2024 r.).

¹¹ Zob.: <https://www.riigiteataja.ee/akt/125102016001> (dostęp: 6.01.2024 r.).

¹² Zob. <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=20009585> (dostęp: 6.01.2024 r.).

u електронните удостоверителни услуги (загл. Изм. - дѡ, бр. 85 от 2017 г.)¹³, Królestwo Danii – *Lov om supplerende bestemmelser til forordning om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked*, nr 617 af 8 juni 2016¹⁴, Republika Federalna Niemiec – *Gesetz zur Durchführung der Verordnung (EU) Nr. 910/2014 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 23. Juli 2014 über elektronische Identifizierung und Vertrauensdienste für elektronische Transaktionen im Binnenmarkt und zur Aufhebung der Richtlinie 1999/93/EG (eIDAS-Durchführungsgesetz)*¹⁵, Królestwo Szwecji – *Lag (2016:561) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om elektronisk identifiering*¹⁶.

4. Wprowadzenie nowych rozwiązań w zakresie usług zaufania i identyfikacji elektronicznej przez rozporządzenie eIDAS rodziło konieczność dostosowania do nich prawa polskiego. Zamiarem rodzimego ustawodawcy, wyrażonym w uzasadnieniu projektu ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej, było uchwalenie przepisów w odniesieniu do kwestii wskazanych przez rozporządzenie eIDAS jako pozostających w kompetencji państw członkowskich oraz dokonanie zmian w aktach rangi ustawowej koniecznych do prawidłowej realizacji rozporządzenia eIDAS¹⁷.

Przepis art. 1 u.u.z.i. określa przedmiot regulacji ustawy o zasługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej. Większość przepisów komentowanej ustawy poświęcona jest regulacji dwóch istotnych obszarów: systemów identyfikacji elektronicznej oraz usług zaufania. W zakresie usług zaufania akt ten określa w szczególności krajową infrastrukturę

¹³ Zob.: <https://lex.bg/laws/ldoc/2135180800> (dostęp: 6.01.2024 r.).

¹⁴ Zob.: <https://www.ft.dk/samling/20151/lovforslag/1119/index.htm> (dostęp: 6.01.2024 r.).

¹⁵ BGBl. I S. 2745, https://www.bgbl.de/xaver/bgbl/start.xav?startbk=Bundesanzeiger_BGBI&start=/*%5b@attr_id=%27bgb117s2745.pdf%27%5d#__bgbl__%2F%2F*%5B%40attr_id%3D%27bgb117s2745.pdf%27%5D__1703070468130 (dostęp: 6.01.2024 r.).

¹⁶ Zob.: https://www.riksdagen.se/sv/dokument-och-lagar/dokument/svenskforfattningssamling/lag-2016561-med-kompletterande-bestammelser_sfs-2016-561/ (dostęp: 6.01.2024 r.).

¹⁷ Zob. D. Drypa, *Opinia...*, s. 1.

ROZDZIAŁ 2

Krajowa infrastruktura zaufania

Art. 2. [Krajowa infrastruktura zaufania; Rejestr, zaufana lista; NCCert]

Minister właściwy do spraw informatyzacji zapewnia funkcjonowanie krajowej infrastruktury zaufania, która obejmuje:

- 1) **rejestr dostawców usług zaufania, zwany dalej „rejestrem”;**
 - 2) **zaufaną listę;**
 - 3) **narodowe centrum certyfikacji.**
1. Komentowany przepis określa strukturę krajowej infrastruktury zaufania oraz podmiot zapewniający jej funkcjonowanie. Jest nim minister właściwy do spraw informatyzacji.
 2. Infrastruktura ujmowana jest najogólniej jako zespół urządzeń i instytucji świadczących usługi, bez których nie byłoby możliwe funkcjonowanie ani rozwój określonego systemu bądź jego fragmentu⁵⁰. Rozu-

⁵⁰ Por. M. Ratajczak, *Infrastruktura w gospodarce rynkowej*, Poznań 1999, s. 11.

mienie pojęcia krajowej infrastruktury zaufania przyjęte w ustawie nie odbiega od jego znaczenia przyjętego w języku powszechnym.

Krajowa infrastruktura zaufania obejmuje trzy elementy: rejestr dostawców usług zaufania (dalej jako „Rejestr”), zaufaną listę i NCCert. Krajowa infrastruktura zaufania jest rozwiązaniem pozwalającym z jednej strony na bezpieczny rozwój usług zaufania na rynku polskim, a z drugiej na korzystanie z usług zaufania przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej⁵¹. Z technicznego punktu widzenia KIZ przypomina typową infrastrukturę klucza publicznego (ang. *public key infrastructure, PKI*), która umożliwi optymalne zarządzanie certyfikatami cyfrowymi⁵². Najistotniejszym elementem infrastruktury klucza publicznego jest centralna instytucja (inaczej urząd certyfikacji, ang. *certification authority, CA*), którego rolę pełni NCCert. Instytucja ta wydaje certyfikaty poszczególnym podmiotom (w przypadku KIZ są to dostawcy usług zaufania), a podmioty te wydają certyfikaty swoim klientom (użytkownikom, obywatelom)⁵³. Konstrukcja KIZ powoduje, że „wystarczy zaufać NCCert, ponieważ każdy certyfikat wydany klientowi końcowemu jest wydawany przez podmiot, któremu zaufał wcześniej NCCert. Taka hierarchia weryfikacji certyfikatów jest nazywana łańcuchem zaufania (ang. *chain of trust*) lub ścieżką certyfikacji”⁵⁴.

3. Zgodnie z art. 2 pkt 1 u.u.z.i. elementem krajowej infrastruktury zaufania jest Rejestr. Ma on postać elektroniczną, jest jawny i każdy ma prawo dostępu do danych w nim zawartych. Wpisuje się do niego dostawców usług zaufania, którzy mają siedzibę lub oddział na terytorium Polski, oraz usługi zaufania przez nich świadczone. Szerzej na temat Rejestru zob. komentarze do art. 3–8 i 11 u.u.z.i.

⁵¹ W. Wodo, D. Rybak, P. Błażkiewicz, *Analiza ekosystemu tożsamości cyfrowej w Polsce, stopnia jego wdrożenia i zastosowanie dowodów osobistych z warstwą elektroniczną*, Wrocław 2023, s. 16.

⁵² W. Wodo, D. Rybak, P. Błażkiewicz, *Analiza...*, s. 37.

⁵³ W. Wodo, D. Rybak, P. Błażkiewicz, *Analiza...*, s. 37.

⁵⁴ W. Wodo, D. Rybak, P. Błażkiewicz, *Analiza...*, s. 37.

Ustawa o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej reguluje działalność i nadzór nad dostawcami oferującymi m.in. e-podpisy, e-pieczęcie oraz e-doręczenia, a także funkcjonowanie rozwiązań prawnych w zakresie identyfikacji elektronicznej (ustalania i potwierdzania tożsamości osób w środowisku elektronicznym).

W publikacji omówiono:

- krajową infrastrukturę zaufania obejmującą rejestr dostawców usług zaufania, listę zaufaną oraz narodowe centrum certyfikacji,
- procedurę wpisu do rejestru dostawców usług zaufania i wykreślenia z tego rejestru,
- działalność dostawców usług zaufania i nadzór nad nimi,
- krajowy schemat identyfikacji elektronicznej obejmujący węzeł krajowy z przyłączonymi do niego systemami identyfikacji elektronicznej, w których są wydawane środki identyfikacji elektronicznej, oraz systemami teleinformatycznymi z udostępnionymi usługami online, a także węzeł transgraniczny,
- procedury przyłączenia systemu identyfikacji elektronicznej oraz systemu teleinformatycznego do węzła krajowego,
- nadzór nad krajowym schematem identyfikacji elektronicznej,
- warunki udostępniania standardu usługi rejestrowanego doręczania elektronicznego.

Ponadto przedstawiono analizę przepisów karnych oraz o karach pieniężnych z obszaru usług zaufania oraz identyfikacji elektronicznej.

Komentarz jest skierowany przede wszystkim do pracowników administracji publicznej, adwokatów, radców prawnych i sędziów. Zainteresuje również pracowników naukowych oraz studentów kierunków prawniczych.

Agnieszka Skóra – doktor habilitowany nauk prawnych; profesor na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie; od 2014 r. kierownik Katedry Postępowania Administracyjnego i Sądownictwa Administracyjnego Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie; trener i wykładowca; autorka około 200 publikacji z zakresu postępowania administracyjnego, e-doręczeń i europejskiego prawa administracyjnego.

Błażej Kwiatek – doktor nauk prawnych; urzędnik służby cywilnej; autor wielu publikacji z zakresu prawa i postępowania administracyjnego.

9788383583105 W01P01

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

ISBN 978-83-8358-310-5

9 788383 583105

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: +48 801 044 545

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

CENA 219 Zł (W TYM 5% VAT)